

3. Steve Schaefer. *The World's Largest Companies 2016* [Electronic resource]. – Access mode : <https://www.forbes.com/sites/steveschaefer/2016/05/25/the-worlds-largest-companies-2016/>

4. Ростислав Аверчук. Прямі іноземні інвестиції в Україні: війна і мир [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://voxukraine.org/2017/01/12/investments-in-ukraine-ua/>

ОЦІНКА ТА УДОСКОНАЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ КОРПОРАТИВНИХ АГРОФОРМУВАНЬ

Ю.М. Кривець, к.е.н.

ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

В сучасному господарському просторі залучення та впровадження інвестицій більшістю корпоративних суб'єктів господарювання аграрної сфери економіки для свого розвитку супроводжується принаймні двома проявами взаємопов'язаних, але протилежних за змістом, проблем. Перший полягає в тому, що, оцінюючи рівень інвестиційної привабливості корпоративних агроформувань, інвестори вважають недостатньо ефективною реалізацію господарських та бізнесових процесів і, відповідно, інвестиційних проектів для тих із них, де вчасно не виконані або не виконуються відповідні реструктуризаційні процедури. Отже, ними піддаються сумніву ефективність та окупність реалізації в таких корпоративних агроформуваннях реальних інвестиційних проектів і бізнес-планів.

Другий комплекс проблем та ризиків пов'язаний з тим, що значна кількість корпоративних суб'єктів господарювання агросфери недооцінює вплив сучасних реорганізаційних процедур на підвищення їх власної ділової репутації, іміджу, інвестиційної привабливості [1]. Інвестиційна привабливість – це багатопланова характеристика корпоративних аграрних підприємств з позицій перспектив розвитку, обсягів виробництва та можливостей збуту продукції, ефективності використання активів та їх ліквідності, стану платоспроможності і фінансово-економічної стійкості, ділової репутації, конкурентних переваг та конкурентоспроможності. Оцінювання інвестиційної привабливості аграрних підприємств є сполучною ланкою між етапами моніторингу, аналізу та прийняття управлінських рішень про інвестування коштів.

Отже, воно являє собою процес визначення інтегральної характеристики окремих корпоративних структур як об'єктів перспективного інвестування з позицій сталого розвитку, ефективності використання активів, їх ліквідності та цілої низки інших індикаторів. Комплексна оцінка інвестиційної привабливості аграрних акціонерних товариств, корпорацій та холдингів ґрунтуються на аналізі кількох взаємопов'язаних складових. До них відноситься, насамперед, аналіз інвестиційного клімату у національному господарстві в цілому. Це охоплює дослідження динаміки вартості валового національного продукту, рівня зайнятості, інфляції, процентних кредитних ставок, валютного курсу, фіскальної і монетарної політики уряду та їх впливу на діяльність суб'єктів господарювання. Здійснюється оцінка рівня корумпованості та тінізації економіки.

Також йдеться про аналіз інвестиційного клімату регіонів або територій розміщення агрокорпорацій [2, с. 53]. При цьому визначається загальна спеціалізація господарств, наявність транспортно-логістичних мереж, особливості та близькість ринків збуту; характер поселенської мережі й трудоворесурсна забезпеченість; соціальна стабільність, рівень життя населення, криміногенна обстановка та ін.). Аналіз інвестиційної привабливості агросфери передбачає здійснення якісного та кількісного аналізу її розвитку. Він охоплює вивчення виробничих та маркетингових циклів в аграрній економіці, їх індикаторів. Відбувається здійснення класифікації галузей щодо рівня ділової активності, спеціалізації та за стадіями виробництва. Оцінюється стан та динаміка аграрних ринків, експортно-імпорتنі операції тощо.

Нарешті, аналіз інвестиційної привабливості корпоративних агроформувань представляє собою комплексну оцінку ділової репутації, фінансово-економічної стійкості та їх показників. Також йдеться про вивчення рівнів капіталізації, прибутковості, кредитної історії, конкурентоспроможності, ринкових позицій, особливостей виробництва та продукції, наявності обігових коштів, величину статутного капіталу. Це забезпечує розуміння інвестиційних та бізнесових ідей власників та менеджменту агрокорпорацій.

Отже, інвестиційна привабливість корпоративних формувань має вирішальне значення в активізації інвестиційних процесів в аграрній сфері економіки [3, с. 196]. В умовах обмеженості бюджетних коштів, власних фінансових джерел та гострої конкуренції між аграрними підприємствами за одержання ресурсів, насамперед, фінансових, на перший план виходить питання про ство-

рення в інвесторів уявлення про підприємство як привабливий об'єкт інвестування. Тобто, йдеться про його конкурентні переваги та інвестиційну привабливість. Це означає, що потенційних інвесторів необхідно переконати в доцільності вкладень за допомогою реальних економічних показників, які розраховуються в процесі їх оцінки та розробки бізнес-планів й інвестиційних проєктів.

Інвестиційна привабливість корпоративних аграрних формувань є багаторівневою інтегральною характеристикою. Це економічна категорія, що визначається комплексом фінансово-економічних, соціальних, інформаційних, техніко-організаційних та інших показників та індикаторів. Саме на їх основі можна прийняти об'єктивне рішення про доцільність вкладання коштів у певне корпоративне підприємство як об'єкт інвестиційної діяльності. Удосконалення інвестиційної привабливості корпоративних агроформувань пов'язане, насамперед, з підвищенням їх ділової репутації. За кордоном велике значення має розвиток їх корпоративної соціальної відповідальності та надання публічної звітності про її здійснення. В свою чергу, це є підставою для створення державно-приватного партнерства у розвитку агросфери та сільських територій загалом.

Перелік посилань:

1. Інвестиційна привабливість підприємства. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://otherreferats.allbest.ru/finance/00193318_0.html
2. Макарій Н. П. Оцінка інвестиційної привабливості українських підприємств / Н. П. Макарій // *Економіст*. – 2011. – № 10. – С. 52-54.
3. Буднікова Ю. В. Інвестиційна привабливість підприємства та фактори впливу на неї / Ю. В. Буднікова // *Інноваційна економіка*. – 2011. – № 4. – С. 194-197.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМОК ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

В.В. Круш

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

У сучасних умовах економіка України, яка перебуває у процесі реформування, намагається вийти з затяжної фінансово-економічної кризи, обумовленої збільшенням масштабів неплатоспроможності реального сектора економіки, уповільненням розвитку світової економіки та низькими цінами на сировинну продукцію, скороченням кредитування з боку банківської системи, зменшенням фінансування з боку міжнародних партнерів, а також ескалацією військового конфлікту на сході країни.

Тому нині за умов глобалізації Україна має виробити чітку стратегічну політику свого надійного позиціонування у світовій економіці, з метою здійснення цілеспрямованих заходів для покращення міжнародної привабливості і здатності сталого інноваційного розвитку. Фундаментальною основою успішного втілення інноваційних проєктів з метою розвитку вітчизняного високотехнологічного виробництва, динаміки зростання конкурентоспроможного експорту є фінансове забезпечення пріоритетних напрямків інноваційної діяльності.

Одним із елементів системи фінансового забезпечення інноваційних проєктів є державні фінансові ресурси, проте в сучасних економічних умовах вони мають обмежений характер, тому питання удосконалення функціонування інституту державно-приватного партнерства наразі є одним із головних пріоритетів урядових стратегічних програм розвитку, індикатором успішної взаємодії бізнесу та структур державної влади, альтернативним способом фінансування відновлення та модернізації національної економіки.

В Україні 1 липня 2010 року був прийнятий Закон України «Про державно-приватне партнерство», який набрав чинності 31.10.2010 р. та визначив організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів із приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі[1].

У світовій практиці державно-приватне партнерство трактується у двох аспектах: по-перше, як система відносин держави й бізнесу, що широко використовується як інструмент економічного й соціального розвитку на міжнародних, національних, регіональних, місцевих рівнях; по-друге, як конкретні проєкти, реалізовані спільно державними органами й приватними компаніями на базі об'єктів державної й муніципальної власності [2, с. 377].

Державно-приватне партнерство передбачає використання механізму розподілу ризиків та відповідальності за результати фінансово-господарської діяльності між державою та підприємницькими структурами, це система відносин між державним та приватним партнерами, при реалізації